

Prezident republiky

V Praze dne 16. června 2009

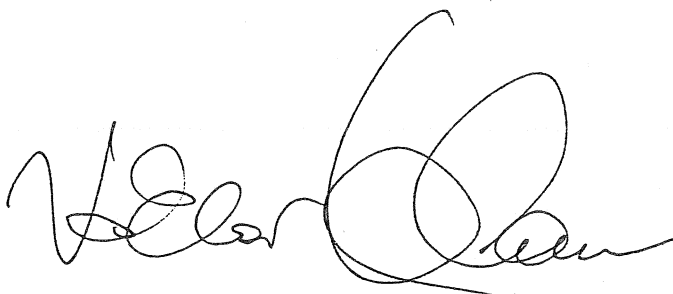
Vážený pane předsedo vlády,

Kanceláři prezidenta republiky byl v úterý 16. června 2009 doručen materiál pro schůzi vlády „Návrh na přijetí Rozhodnutí hlav států a předsedů vlád 27 členských států EU zasedajících v Evropské radě ve vztahu k obavám irského lidu týkajícím se Lisabonské smlouvy“ – jedná se o smlouvu, která má učinit právně závaznými tzv. záruky pro Irsko.

Tato mezinárodní smlouva je mezinárodní smlouvou politickou ve smyslu čl. 49 Ústavy, a jako taková vyžaduje souhlas Parlamentu. Proto ji není možné sjednat jako vládní smlouvu a lze ji podepsat pouze s výhradou ratifikace.

Znamená to, že hodláte požádat o plnou moc pro Vás ke sjednání této smlouvy s výhradou ratifikace? Sjednání v jiné formě by bylo v rozporu s článkem 49 Ústavy České republiky a takový postup bych nemohl akceptovat.

S pozdravem

Vážený pan
Ing. Jan Fischer, CSc.
předseda vlády ČR
Praha

V Praze dne 16. června 2009

Vážený pane prezidente republiky,

dnešního dne jsem obdržel Váš dopis týkající se Vašeho hodnocení „Návrhu na přijetí Rozhodnutí hlav států a předsedů vlád 27 členských států EU zasedajících v Evropské radě ve vztahu k obavám irského lidu týkajícím se Lisabonské smlouvy“ (dále jen „Rozhodnutí“) jako politické smlouvy ve smyslu čl. 49 písm. b) Ústavy ČR a Vašeho dotazu, zda vláda hodlá požádat o plnou moc ke sjednání této mezinárodní smlouvy s výhradou ratifikace.

Rozhodnutí není po formální ani materiální stránce mezinárodní smlouvou jiné politické povahy, jak o ní hovoří čl. 49 písm. b) Ústavy ČR. Politickými smlouvami ve smyslu Ústavy ČR jsou spojenecké a mírové a jiné mezinárodní smlouvy obdobné povahy, mezi které dle ustálené právní praxe lze subsumovat například smlouvy o vzájemné pomoci při ozbrojeném napadení, smlouvy o přátelství a spolupráci, smlouvy o neútočení, smlouvy o kolektivní bezpečnosti nebo smlouvy o řešení sporů mezi státy. Pro toto stanovisko svědčí systematický a gramatický výklad uvedeného článku Ústavy ČR, podle kterého lze do kategorie politických smluv subsumovat pouze takové mezinárodní smlouvy s politickým obsahem, které jsou srovnatelné se smlouvami mírovými a spojeneckými. K tomuto závěru lze dospět i skrze ústavní kategorii „mezinárodních smluvních závazků o společné obraně proti napadení“, jež jsou *expressis verbis* uvedeny v čl. 43 odst. 1 Ústavy ČR a jež jako zvláštní druh mezinárodně smluvních ujednání, mnohdy upravených ve smlouvách jiné politické povahy, podléhají zvláštnímu ústavnímu postupu na půdě Parlamentu ČR.

Výše uvedené Rozhodnutí není, podle mého názoru, mezinárodní smlouvou jiné politické povahy ve smyslu čl. 49 písm. b) Ústavy ČR, nýbrž mezinárodní smlouvou vládního typu, k jejímuž sjednání není třeba plné moci hlavy státu.

Vláda se ústavněprávní klasifikací Rozhodnutí zabývala velmi podrobně a za tímto účelem proběhla řada odborných konzultací a expertních jednání, které osvědčily uvedený závěr o povaze Rozhodnutí jako mezinárodní smlouvy vládního typu.

S pozdravem

Vážený pan
Prof. Ing. Václav Klaus, CSc.
prezident republiky
Praha